

sig altid saa umaadelig langt borte! Og forresten var der jo heller ikke stort at ængstes for. Fyrretyve Draaber talt op i en Ske, og vi sov ind i Mørket saa sødeligt som et Barn ved sin Mors dievarme Bryst uden at vide, at vi vaagnede op til Helvedes Rædsler. — Var det da Angsten for Sygdom og Smerte? Aa nej! Ogsaa i den Henseende følte vi os temmelig beroligede. Den store Trolldmand havde ladet sine smaa Undertroldmænd opfinde Pulvere og Miksturer, saa vi nu kunde faa begge Ben savet af uden at mærke noget. Og Børnene blev jo — i Trods mod Guds bestemte Anordning — bragt smertefrit til Verden i en Slags Brændevinsrus.

Men hvad var det da for en underlig Lede, der pludselig kunde snige sig ind paa os midt i vor garanterede Livsglæde? Hvad var det for et Savn, der sugede under Hjerterødderne midt i Vellysternes Overflod?

„Der er vel nok mange af jer, som her er tilstede, der kender til den Slags Kvalme og har tænkt, at da Doktoren ikke har noget Pulver for den, saa kan den overhovedet ikke hjælpes. Men jeg skal nu prøve at gaa Forstaaelsen lidt tilhaande med et Billede fra Hverdagslivet, som I sikkert allesammen vil kendes ved. Jeg tænker paa saadan en lille Dreng, eller lad os sige en lille Pige, der gaar omkring og er saa ked af alting og hverken kan le eller græde og ikke veed, hvad hun selv vil. Hun er ikke syg, og hun mangler heller ikke noget. Hun har maaske endda lige haft Fødselsdag, og rare Tanter og gode Onkler har forkælet hende med Gaver, saa hun ligefrem gaar og vader i Legetøj. Men prøver man at trøste hende med den kostbare Dukkelse, der er stadset op som en Prinsesse, vrisser hun bare. Der er ingenting, der er hende tilpas, og hun lider selv under det. Se, en erfaren Mor kender nu straks den Tilstand, og hun veed ogsaa Raad for den. Hun lægger Barnet over sit Knæ og giver det en god Endefuld. Saa skriger den lille Pige ganske forskrækkeligt op. Hun har jo ingenting gjort, ikke slaaet noget itu, ikke løjet eller været uartig, — hun føler sig saa gruelig forurettet. Men bagefter, naar hun har grædt ud og staar med Hovedet i sin Mors Skød, falder der en forunderlig Fred og Hvile over hendes Sind. Hun hører